

Kilka słów o zaburzeniach nerwicowych, objawach: uporczywych lękach, funkcjach poznawczych i zaburzeniach somatycznych.

Nerwica, jest psychogennym zaburzeniem czynnościowym. Przejawia się zaburzeniami czynności narządów, z zachowaniem ich prawidłowej struktury anatomicznej (wyniki wszystkich badań somatycznych wychodzą w porządku, a objawy mimo to istnieją).

Objawy mogą występować w trzech sferach:

- **Somatycznej** – układ krążenia: bradykardia, tachykardia, omdlenia; układ oddechowy: uczucie duszności, mdłości; układ pokarmowy: pieczenie, zaparcia, wzdęcia, biegunki; świąd, zaczerwienienia; dolegliwości bólowe wędrujące po ciele, mrowienia, drżenia, drętwienia różnych części ciała, tiki, jękanie się; niedowidzenie, niedosłyszenie; nadmiernie częste oddawanie moczu, zaburzenia erekcji, zaburzenie miesiączkowania
- **Emocjonalnej** – lęk, niepokój, napięcie, fobie, obniżenie nastroju, rozdrażnienie, apatia, irytacja, dekoncentracja, poczucie obniżonej sprawności intelektualnej i fizycznej, zaburzenia pamięci, natręctwa myślowe, nastawienia hipochondryczne, poczucie obcości otoczenia (derealizacja)
- **Zachowania** – natrętne czynności, zahamowanie w kontaktach międzyludzkich, zachowania impulsywne, niedojrzałe.

Zaburzenia nerwicowe dotyczą nie tylko dorosłych – z powodu „nerwicy” cierpieć mogą również dzieci i młodzież. Jak rozpoznać, że problem dotyczy naszego dziecka? Przede wszystkim należy bacznie obserwować członka rodziny. Choć duża część oznak **zaburzeń nerwicowych u dzieci** i dorosłych nie różni się między sobą, warto mieć świadomość, że niektóre z nich są charakterystyczne właśnie dla młodszych. Odpowiednia wiedza pozwoli w porę zorientować się, że możemy mieć do czynienia z zaburzeniami **nerwicowymi** i prawdopodobnie pomoże zapobiec postępowi schorzeń psychicznych u dziecka.

OZNAKI, KTÓRE WARTO OBSERWOWAĆ

Zaburzenia nerwicowe są silnie związane z odczuwanym **lękiem**, chociaż może on być różnorako okazywany. Najczęściej jest on reakcją na stres, z którym młody człowiek nie potrafi sobie samodzielnie poradzić. Przyczyny stanów lękowych mogą być różne. Najczęściej obserwacja zachowań dziecka i szczerza rozmowa są w stanie pomóc w ich ustaleniu, mimo to jednak zdarza się, że okazują się niełatwe do odnalezienia i logicznego uzasadnienia. Ze względu na nasilenie i przedmiot lęku możemy wyróżnić kilka kategorii nerwic, a wśród nich:

- **zaburzenie lękowe uogólnione** – dziecko odczuwa lęk o stosunkowo niewielkim nasileniu. Często wiąże się to z uczuciem rozdrażnienia, bezsennością, trudnościami w skoncentrowaniu się na nauce. Przyczyny lęku mogą wynikać między innymi z codziennego stresu;
- **zaburzenie paniczne** – towarzyszą mu stany lękowe, w trakcie których dziecko może odczuwać duszności, kołatanie serca oraz inne dolegliwości o charakterze somatycznym. Ataki paniki są niespodziewane, a strach przed ich doświadczeniem zwykle bywa na tyle silny, że sam w sobie może stać się powodem powstawania napadów lęku;
- **fobia** – lęk związany z konkretnym przedmiotem, np. owadami lub podróżowaniem samochodem. Dziecko cierpiące na fobie stara się za wszelką cenę unikać czynników stresotwórczych, a w zetknięciu z nimi może reagować atakami paniki, płaczem, złością. Jedną z odmian fobii, których obecności u młodych osób zdecydowanie nie należy lekceważyć, stanowią fobie społeczne związane z lękiem przed poznawaniem nowych ludzi, trudnościami w utrzymywaniu kontaktów, a nawet skłonnością do całkowitego izolowania się;
- **nerwica natręctw** – może mieć różną postać – najczęściej dziecko boryka się z niechcianymi, natrętными myślami, które mogą zostać zatrzymane tylko poprzez wykonywanie określonych czynności. Zaburzenie to może znacznie utrudniać i destabilizować życie młodych osób – wielokrotnie powtarzane zachowania potrafią pochłaniać mnóstwo czasu.

PRZYCZYNY NERWICY U DZIECI

Jak zostało wspomniane w poprzednim akapicie, **nerwica dziecięca** może mieć różne przyczyny. Większość badaczy uważa, że istotną rolę w procesie kształtowania się zaburzeń o charakterze psychicznym w młodym wieku mogą wywoływać czynniki środowiskowe oraz konkretne wydarzenia związane z silnym stresem, w tym zmiana szkoły, przeprowadzka, błędy wychowawcze, doświadczana w domu lub poza nim przemoc, brak wsparcia ze strony rodziny i bliskich, śmierć kogoś bliskiego lub inna trauma.

Jak pomóc dziecku?

Niestety nie obędzie się bez kontaktu z ekspertem w dziedzinie dziecięcych zaburzeń nerwicowych, który nie tylko otoczy dziecko odpowiednią opieką, ale także wesprze rodzinę dziecka. To niezwykle istotne, aby bliscy byli obecni w procesie leczenia i zaoferowali choremu swą pomoc.